

останахъ самъ-самичекъ на шосето, което водѣше за Стара-Загора.

Оттукъ именно се започва и интересната частъ на моя разказъ по пжтешествието ми; азъ не бихъ си позволилъ да оттекавамъ съ нея читателя, ако не бихъ билъ длъженъ да освѣтля онѣзи обстоятелства, на които единъ отъ малцината очевидци бѣхъ и азъ.

Въ сжщото врѣме, когато азъ отивахъ къмъ сѣверъ, рускитѣ войски, слизайки отъ Балкана, се спущаха къмъ югъ.

Тѣ обходиха и хванаха въ плѣнъ цѣлия корпусъ на Вейсель-паша, като употребиха за това единъ твърдѣ малъкъ и твърдѣ простъ маневръ, — такъвъ какъвто трѣбваше именно да извърши по-рано Сюлейманъ-паша противъ руситѣ, — и ни показаха по единъ най-краснорѣчивъ начинъ че Балканскитѣ проходи и позиции могатъ да бждатъ обхождани — и то прѣзъ най-суровото врѣме на годината — сжщо така, както и всевъзможнитѣ Балкани и отбранителни позиции на свѣта.

Бѣха се изменили вече петъ часа отъ като тръгнахъ отъ Сейменъ, когато, ненадѣйно, на единъ кръстопжтъ се срѣснахъ съ единъ руски офицеръ, който носѣше извѣстие до Великия Князь Николай за боеветѣ, които бѣха станали около Пловдивъ.

Съвършено ясно бѣше, слѣдователно, че спускающитѣ се въ басейна на Марица войски, бѣха прѣд-назначени да побъркатъ на отстъплението на нашата армия отъ Пловдивъ — Станимака къмъ Одринъ, който за неприятелския щабъ бѣше станалъ главния обективъ на дѣйствиe.

Азъ твърдя, — а и останалитѣ живи руски офицери ще потвърдятъ сжщото, — че това, което азъ видѣхъ прѣзъ врѣме на тѣзи три деня, съвсѣмъ не